

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita & Rebus gestis P. Petri Canisii, De Societate Jesv,
Commentarii**

Sacchini, Francesco

Ingolstadii, 1616

Exercetur eius patientia & mansuetudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41515

temburgensis Comitibus confluebant turbulentis declamationibus per nomen liberandæ conscientia seditionem cientem. Ei periculo vt succurreret Dux Albertus, aliquot de Societate impigros, minimeq; timidos sacerdotes poposcit, qui fluctuantem prouinciam apostolico ritu, ac spiritu percurfarent. Erat expeditio sanè periculosa inter tumultuantes rusticos; erat plena ærumnarum: eadem tamen foecunda spei, opimam animarum promittens segetem. Eo Canisius, cui laborum ex æquo, & animarum sitis suam ante omnes ad id muneris operam detulit, modo Augustani com meatum darent. Sed Dux ipse, eiusq; consiliarij demirati constantiam, & alacritatem, profectio, & opere obstitere, differentes nequaquam eo tempore deserui Augustam oportere: sed veriti, opinor, Reipublicæ tantum columen grauiorem in casum offerre.

*Zelus Canisij,
& animi mansuetudo.*

Verum enim vero non fuit procul, ac foris quærenda crux militi, præconi q; Crucis. Indignatus acerrimè Satan optatissimum tot annorum in clarissima illa Ciuitate pietatis successum, q per satellites suos manifestos sæpe tentarat, nec vnquam tenere adhuc potuerat, vt præclaro ali-

d 2

quam

*Exercetur eius
patientia, &
mansuetudo.*

quam cursui rerum earum obtruderet moram, id non leui ex parte fraudulenter effecit, per quos minimè oportebat. Vtebantur ad sacra siue facienda, siue comunicāda cum populo Canisius & socius eius Guilielmus Elderenus templo Canonorum. Cumq; in dies & numero, & dignitate mysteria, & disciplinam ab eis petētium manus augeretur, è ludimagistris quendam, itemq; vnum è Parochis duces turbarum memorant extitisse qui verebantur, ne Collegio paulatim inducto, quod serio iam tum agebatur à Fuggenti de suo ipsis splendore, ac quæstu aliquid deperiret. Sic enim comparatum est vitio ingenij humani, vt priuatæ rationes non rarò ante publicas habeantur. Eo demum excessit res, vt omni profusus sacramentorum administratione, & apostolicorum Priuilegiorum vsu Patres interdicerentur in æde princeps; deq; amouendo ab suggestu Canisio ageretur, causantibus frequentes eius peregrinationes: quas inter, plebes magno incommodo diuini verbi pane fraudaretur. Scilicet permittebat hæc Deus, vt per trita Sanctorum vestigia duceret seruum suum, probaretq; per omnia, ac notiozem, clariozemq; faceret inuictam eius animi

mi patientiam, & inexpugnabilem caritatem. Nulla vnquam minus honorifica in aduersarios circumspecto illo ex ore vox excidit: nullum ex vultu, siue aliunde commotionis documentum, ac stomachi emanauit: nihil deniq; aliud, nisi dolebat Satanæ per eas fraudes haud sanè exigua lucra. Quippe cum continuo summa Patres verecundia ab sacris impertiendis destitissent, ingens lætitia creata Hæreticis est; grauisq; adeò inter Catholicos coorta offensio, vt audirentur passim acerbæ expostulâtium, & incusantium voces: quique modestissime loquebantur, ij quererentur, autores illius procellæ homines, munere suo nec perfungi ipsos velle, nec alios pati perfungi. Suscepit acerrimè causam Antistes, nec modo per se, suosque, consensionis viam omni ope tentauit, sed etiam à Pontifice Maximo literas Pio IV. ad Canonicos impetrauit: quæ fuerunt tales.

Dilectis filiis Decano, & capitulo
Ecclesiæ Augustanæ.

Dilecti filij salutem, &c. Ad nos, & hæc sanctam Litera Pontificis ad Canonicos Augustanos.
sedem per hosce annos peruenit bonus admodum,

d 3

¶